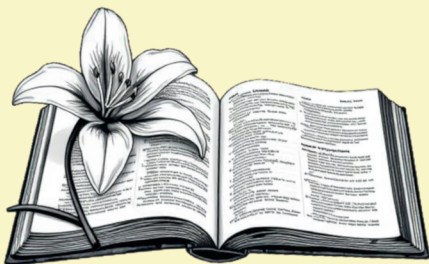

Kristillisiä kertomuksia

Koskettavia ja puhuttelevia kertomuksia Jumalan kunniaksi ja
lähimmäisen parhaaksi

OSA I

Kristillisiä kertomuksia

Kristillisiä kertomuksia
Koskettavia ja puhuttelevia kertomuksia Jumalan
kunniaksi ja lähimmäisen parhaaksi

OSA I

Julkaisija: Usko Kristitty

© 2025 Usko Kristitty

Kannen suunnittelu: Toivo Kristitty

Sisuksen taitto: Lempi Kristitty

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9599-6

Esipuhe

Tämän kirjan sivuilta löydätte kokoelman kristillisiä kertomuksia, jotka on poimittu Mandi Granfeltin vuonna 1921 ilmestyneestä teoksesta »Sallikaa lasten tulla minun tyköni». Nämä kertomukset ovat itsenäisiä eivätkä liity toisiinsa, joten niitä voi lukea missä järjestyksessä tahansa. Osa kertomuksista on täysin tosia, toiset perustuvat tositapahtumiin ja osa lieinee seipitetty opetustarkoituksessa. Olemme päivittäneet kertomuksia nykylukijalle sopiviksi, kuitenkin niin, että niiden alkuperäinen viesti ja tunnelma ovat säilyneet ennallaan. Kirja heijastaa omaa aikaansa, joten jotkin ilmaisut saattavat tuntua nykyajan lukijasta vanhahtavilta tai epämukavilta. Siksi jää vanhempien harkintaan, mitkä kertomukset sopivat ääneen luettavaksi pienemmille lapsille.

Kirja soveltuu erinomaisesti nuorille itsenäisesti luettavaksi, sillä sen selkeä kieli ja koskettavat tarinat puhuttelevat nuorta mieltä. Samalla se tarjoaa aikuisillekin syvällistä pohdittavaa ja hengellistä ravintoa. Kertomukset ovat kristillisiä ja hengellisiä: ne rohkaisevat, lohduttavat, herättävät ajatuksia, nuhtelevat lempeästi, kehottavat hyvään, kasvattavat luonnetta ja ohjaavat elämän poluilla. Jokaisen kertomuksen päätteeksi on Raamatun kohta, joka syventää tarinan sanomaa ja kutsuu tutustumaan Jumalan sanaan.

Tämän teoksen tarkoitus on paitsi tarjota mielekästä ja merkityksellistä luettavaa, myös johdattaa ja innostaa lukijaa – olipa hän lapsi tai aikuinen – lähestymään kirjojen Kirjaa, Raamattua, joka on kristillisen uskon ja elämän vankka perusta. Toivomme, että nämä kertomukset ja niitä seuraavat Raamatun lauseet tuovat elämään valoa, toivoa ja suuntaa sekä johdattavat Jeesuksen luo ne, jotka vielä elävät pimeydessä.

Suomessa, Herran vuonna 2025

Usko Kristitty

Raamatun lainauksissa on käytetty 1933/38 kirkkoraamattua, ellei toisin ole mainittu.

MARY JONES

Kauan sitten eli Walesissa pieni tyttö nimeltä MARY JONES. Vanhemmat hankkivat kankaankudonnalla niukan toimeentulonsa. Koti oli köyhä, mutta silti onnellinen, sillä siellä vallitsi Jumalanpelko, ahkeruus ja tyytyväisyys. Usein otti isä Jones pikku tyttänsä polvelleen ja kertoi hänelle Raamatun pyhiä kertomuksia. Väsymättömällä innolla kuunteli pikku Mary ja oppi näin jo pienestä pitäen rakastamaan Jumalan sanaa, joka kertoi niin ihmeellisiä asioita Joosefista, Daavidista, Danielista ja ennen kaikkia taivaallisesta Isästä ja lasten parhaasta ystävästä Jeesuksesta.

Kun Mary kasvoi suuremmaksi, hän sai seurata vanhempiaan hartauskokouksiin, joita pidettiin paikkakunnalla. Hartaasti tyttö kuunteli, ja paluumatkalla hän iloitsi vanhemmilleen: »Joka kerta, kun kuulen Raamattua luettavan, haluan kuulla vielä lisää. Voi, miksi meillä kotona ei ole Raamattua?» Ja joka kerta hän sai saman vastauksen: »Raamattuja on vähän, ja ne ovat hyvin kalliita. Olemme köyhiä, emmekä pysty ostamaan niin kallista kirjaa.»

Mitäpä pikku Mary olisi Raamatulla tehnytään? Hän ei osannut lukea. Koulua ei ollut läheisyydessä, eivätkä vanhemmat osanneet opettaa häntä, koska hekään eivät olleet lukutaitoisia.

Kun Mary oli 10-vuotias, muutaman kilometrin päähän hänen kodistaan perustettiin koulu. Suureksi ilokseen hän pääsi sinne, ja pian hän oli oppinut lukemaan. Vähän myöhemmin läheisyyteen perustettiin pyhäkoulu. Sinnekin Mary pääsi, ja siellä hän iloitsi kuullessaan Raamattua luettavan ja selitetävän. Läksyjäkin Raamatusta annettiin lapsille. Mutta miten niitä oli opittava, kun Pyhää Kirjaa ei ollut?

Hätä keinon keksii. Muutaman kilometrin päässä Maryn kodista oli varakas maalaistalo, jonka isäntäväellä oli tämä harvinainen aarre. Hyväntahtoisesti he sallivat Maryn tulla lauantaisin lukemaan läksynsä heidän Raamatustaan. Mary olisi mielellään kulkenut pidemmänkin matkan saadakseen itse lukea kallista kirjaa. Eikä hän vain lukenut määrättyä läksyä, vaan myös sen lisäksi niin paljon kuin aika salli.

»Tänään olen tuonut mukanani koko luvun naapurini Raa-

matusta», sanoi Mary kerran kotiin tultuaan. Vanhemmat säikähtyivät. Olikohan tyttö oikeasti repinyt sivun rakastamastaan kirjasta? Mary hymyili.

»Olen tuonut Matteuksen seitsemännen luvun päässäni ja sydämessäni», selitti hän ja luki heille ulkoa koko luvun.

Raamattua lukiessa kasvoi hänessä yhä suuremmaksi halu saada oma Raamattu. »Minun *täytyy* saada oma Raamattu. *Täytyy*, vaikka olisi säästettävä rahaa 10 vuotta», hän päätti. Ja aina kun koulu- ja kotitöiltä pääsi, hän kävi töissä naapuriansa luona. Hän säästi joka pennin, kieltäytyen monista asioista, joita muut nuoret tytöt hankkivat itselleen. Vihdoin, kuuden vuoden päästä, tarvittava summa oli kasassa.

Mutta mistä nyt saisi ostaa tuon haluamansa aarteen? Nii-tä ei ollut lähempänä kuin Balan kaupungissa, johon oli noin 60 kilometriä. Siellä asui Walesin hyväntekijä, pastori Charles, mies, joka auttaakseen tietämättömyyden pimeydessä eläviä asukkaita, oli perustanut sinne sekä arki- että pyhäkouluja ja hankkinut heille Raamattuja. Matkan pituus ei säikäyttänyt Marya. Hän lähti riemumielin jalan matkalle, välittämättä kesäkuumasta tai avojaloistaan.

Perillä hän tapasi ystävällisen pastori Charlesin, ja kyselemällä tämä sai selville, kuinka kärsivällisesti ja kestävästi tyttö oli monien vuosien ajan työskennellyt saadakseen kokoon Raamatun hinnan. Murhemielin pastori ilmoitti, että kaikki hänen Raamattunsa olivat myydyt tai tilatut. Se sanoma oli kova isku Marylle. Näinkö hänen monivuotiset rukouksensa, toiveensa ja työnsä raukeaisivat tyhjään? Mary puhkesi haikeaan itkuun. Liikutettuna pastori Charles katseli hetken kokoon lyhyistynettä, nyhkimää tyttöä. »Minä näen, että sinun täytyy saada Raamattu. Aivan mahdotonta on olla antamatta sitä sinulle», hän sanoi. Hän otti Raamatun kaapistaan ja antoi sen tytön vapiseviin käsiin. Riemusta loistavin silmin Mary ja puhkesi sitten hartaisiin, ilon kyyneliin.

Tämä tapahtui vuonna 1800. Kaksi vuotta myöhemmin pastori Charles matkusti Lontooseen. Hän kertoi siellä ystävilleen, kuinka Walesin kansa ikävöi Raamattua. Kun hän kertoi heille Mary Jonesista, se liikuttui läsnä olevia niin syvästi, että he päättivät perustaa seuran yksinomaan Raamattujen painattamista varten. Näin syntyi »Englannin ja Ulkomaan Raamatunseura» vuonna 1804. Vähäpätöisestä alusta on se kasvanut mahtavaksi seuraksi. Vuoden 1919 vuosikertomuksen mukaan

seura oli painattanut Raamattuja 528 eri kielellä. Niitä levitettiin ympäri maapallon. Yksin Kiinaan oli vuonna 1919 lähetetty 3 274 000 kappaletta.

Tämän siunausta tuottavan seuran syntymisen aiheutti hurskaan lapsen harras rakkaus Raamattuun.

Jes. 55:10-11

Sillä niinkuin sade ja lumi, joka taivaasta tulee, ei sinne palaja, vaan kostuttaa maan, tekee sen hedelmälliseksi ja kasvavaksi, antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän, niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin.

RUKOUKSEN MIES

YRJÖ (GEORG) MÜLLER oli saksalaissyntyinen mies, joka eli ja vaikutti suurimman osan elämästään Englannissa. Nuorena hän oli pahantapainen poika, ja valheilla sekä petoksilla hän hankki varoja, joita käytti kevytmielisissä huvituksissa huonojen kumppaniensa seurassa. Noin kahdenkymmenen vuoden iässä hänen elämässään tapahtui kuitenkin suuri muutos. Hän osallistui hartauskokoukseen, jossa Jumalan sanaa luettiin ja polvistuttiin rukoilemaan. Sellaista rukoilemista hän ei ollut koskaan ennen nähnyt, ja se vaikutti häneen syvästi. Siitä lähtien hänestä tuli uusi ihminen. Jumalan sanan ahkera lukeminen ja sen mukaan eläminen tuli hänen pääpyrkimyksekseen, samoin kuin rukous. Hän sai kokea, kuinka Jumala vastasi rukouksiin ja antoi hänelle kaiken, mitä hän tarvitsi toimeentuloon. Kun hän halusi omistautua johtamaan ihmisiä Jumalan luo, hän oppi rukouksen kautta, kuinka ihmeellisesti Jumala ohjasi hänen elämäänsä. Näin hän oppi pyytämään Jumalan ohjausta kaikissa asioissa, niin suurissa kuin pienissä.

Müller saapui Bristolin kaupunkiin Englantiin, jossa hän vaikutti monella tavalla paikalliseen väestöön. Hän saarnasi ahkerasti aikuisille ja perusti lapsille sekä arki- että pyhäkouluja. Hän erityisesti huolehti orpolapsista. Hän keräsi heitä päivittäin kotiinsa, luki heille Raamattua ja tarjosi heille ruokaa.

Koska hänellä oli vaikea päästää näitä pieniä, hylättyjä lapsia pois luotaan, hän päätti perustaa heille turvakodin. Hän teki tämän uskossa siihen, että orpojen Isä, Jumala, huolehtisi heidän tarpeistaan. Hän rukoili huoneita, ruokaa, vaatteita, hoitajia, opettajia ja kaikkea muuta, mitä lapset tarvitsivat. Ja Jumala vastasi hänen rukouksiinsa. Tästä Yrjö Müller sai rohkeutta odottaa Jumalalta yhä enemmän ja rukoilla yhä uskaliaammin. Vähitellen hän laajensi laitoksiaan, ja lopulta Bristolin läheisyydessä oli viisi suurta kotia puutarhoineen ja viljelyksineen.

Näissä kodeissa asui noin 2 000 orpoa hoitajineen ja opettajineen. Näin laajojen laitosten ylläpitäminen vaati huomattavia varoja, mutta Yrjö Müller ei koskaan pyytänyt apua ihmisiltä. Hän rukoili kaikkea tarvittavaa elävältä Jumalalta. Ja Jumala antoi aina tarpeellisen avun. Usein tilanne näytti uhkaavalta, mutta apu saapui aina oikeaan aikaan. Kerran kerrotaan, että ateria myöhästyi puoli tuntia rahan puutteen vuoksi, mutta muuten apu oli aina saatavilla. Lapsista kasvatettiin laitoksissa ahkeria työntekijöitä. Yrjö Müller rukoili ahkerasti jokaisen lapsen puolesta, ja monista heistä kasvoi uskollisia ja uskovaisia aikuisia. Yli 60 vuoden ajan Yrjö Müller työskenteli laitostensa hyväksi. Hän kuoli 93-vuotiaana vuonna 1898.

Hänen laitoksensa jatkoivat toimintaansa pitkään ikään kuin näkyvänä todisteena siitä, että meillä on elävä Jumala, joka on antelias kaikille, jotka häntä rukoilevat.

Luuk. 18:1-8

Ja hän puhui heille vertauksen siitä, että heidän tuli aina rukoilla eikä väsyä. Hän sanoi: »Eräässä kaupungissa oli tuomari, joka ei peljännyt Jumalaa eikä hävennyt ihmisiä. Ja siinä kaupungissa oli leskivaimo, joka vähän väliä tuli hänen luoksensa ja sanoi: 'Auta minut oikeuteeni riitapuoltani vastaan'. Mutta pitkään aikaan hän ei tahtonut. Vaan sitten hän sanoi mielellään: 'Vaikka en pelkää Jumalaa enkä häpeä ihmisiä, niin kuitenkin, koska tämä leski tuottaa minulle vaivaa, minä autan hänet oikeuteensa, ettei hän lopulta tulisi ja kävisi minun silmilleni'.» Niin Herra sanoi: »Kuulkaa, mitä tuo väärä tuomari sanoo! Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta

*valituillensa, jotka häntä yötä päivää avuksi
huutavat, ja viivyttäisikö hän heiltä apuansa?
Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden
pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee,
löytäneekö hän uskoa maan päältä?»*

TYÖN MIES

oli WILLIAM CAREY, uudemman ajan lähetysharrastuksen tienraivaaja. Hän syntyi köyhissä oloissa Englannissa. Hänen terveytensä oli lapsena heikko, mutta hänellä oli poikkeuksellinen tiedonjano ja hän luki kaikki oppikirjat, jotka hän sai käsiinsä. Hän oli myös voimakastahtoinen, mistä hänen toverinsa tapasivat sanoa: »Mitä William päättää, sen hän myös toteuttaa.» Ja niin hän teki koko elämänsä ajan.

Koska hän ei voinut elää tutkimalla kukkia ja keräämällä hyönteisiä, pantiin William suutarin oppiin. Hän ei pitänyt siitä työstä, ja hän vietti kaikki lomansa lukemalla latinan kieppiä ja muita oppikirjoja.

17-vuotiaana hän koki hengellisen herätyksen. Siitä saakka hän toivoi pääsevänsä papiksi, jotta hän saisi julistaa ilosano-maa Jeesuksesta. Ja papiksi hän pääsikin. Samoihin aikoihin hän myöskin alkoi ajatella pakanoita, jotka elävät ilman Jumalaa ja ilman toivoa. Hän teki itselleen maailmankartan, jonka hän laittoi huoneensa seinälle muistutukseksi siitä, että maailman 1,5 miljardista asukkaasta vielä suurin osa oli pakanoita; kristittyjä oli vain noin 350 miljoonaa.

Englannissa ei tuohon aikaan lähetetty ulkomaille lähetystyöntekijöitä. Eräässä pastorien kokouksessa Carey esitti keskusteltavaksi eikä kaikkia aikoja koskenut Jeesuksen viimeinen käsky opetuslapsilleen: *Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille kansoille?* Silloin puheenjohtaja sanoi: »Istukaa, nuori mies! Jos Jumala tahtoo käännättää pakanat, tekee hän sen ilman teitä ja minua.» Mutta Carey ei antanut periksi. Hän saarnasi, puhui ja kirjoitti väsymättä lähetystyöstä ja sai lopulta ihmiset ymmärtämään asian tärkeyden. Syntyi pieni lähetyseura, joka monien ja suurien vaikeuksien jälkeen lähetti Careyn lähetyssaarnaajaksi Intiaan.

Siellä he kohtasivat toisenlaisia vaikeuksia. Intia oli Britannian siirtomaa. Siellä oli paljon englantilaisia. He olivat nimel-

Tämä on kokoelma opettavaisia kristillisiä kertomuksia: osa on tositarinoita, toiset pohjautuvat todellisiin tapahtumiin ja osa on luotu opetustarkoituksessa. Ne kertovat erilaisten ihmisten elämästä Jumalan ja ihmisten edessä arjen keskellä. Joukossa on myös pienoiselämänkertoja. Jokaisen kertomuksen yhteydessä on Raamatun kohta, jonka voi lukea suoraan kirjasta.

Kirja sopii lapsille ja aikuisille. Se rikastuttaa myös perheen yhteisiä lukuhetkiä. Tämä kertomuskirja ohjaa tarttumaan Raamattuun, totuuden horjumattomaan perustaan.

